

ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΥΡΑΚΑΚΗΣ

Μακριά από τον κόσμο

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΔΡΟΣ

Κώστας Μαυρακάκης: *Μακριά από τον κόσμο*

ISBN 978-960-04-4989-1

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σπανάκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Κώστας Μαυρακάκης, 2019*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2019*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

*«Σαράντα χρονών άντρας
και δεν έχεις, ακόμα, ούτ' ένα
δικό σου φεγγάρι
να καρφισώσεις στο πέτο σου».*

Χριστίνα Οικονομίδου, 4 εποχές στον δρόμο

Ο πατέρας μου πέθανε πρόωρα ένα μεσημέρι Παρασκευής. Πρόωρα, μια Παρασκευή, είχε πεθάνει και ο δικός του πατέρας, ο παππούς μου. Για χρόνια, μου είχε καρφωθεί στο μυαλό η ιδέα πως το ίδιο τέλος θα είχα κι εγώ. Όταν λοιπόν ο διευθυντής του καναλιού με κάλεσε στο γραφείο του εκείνο το μοιραίο μεσημέρι Παρασκευής για να μου ανακοινώσει τη διακοπή της εκπομπής μου, η πρώτη μου σκέψη ήταν πως την είχα γλιτώσει φτηνά, μια και η κατάρα της Παρασκευής φαινόταν να έχει εκτονωθεί στην περίπτωση μου με απόλυση και όχι με θάνατο. Η ανακούφισή μου μετριάστηκε μόλις συνειδητοποίησα πως, ακόμη και αν η σκέψη μου είχε βάση, αυτό σε καμία περίπτωση δεν σήμαινε πως δεν θα πέθαινα ποτέ, αλλά απλώς ότι μπορεί να μην πέθαινα πρόωρα μια Παρασκευή.

Συμπλήρωνα ακριβώς δέκα χρόνια στο ίδιο τηλεοπτικό κανάλι ως ο οικοδεσπότης ενός βραδινού ток σόου

την εποχή που διακόπηκε η εκπομπή μου, και λίγο περισσότερα χρόνια από όταν είχα ξεπουλήσει την πολλά υποσχόμενη καριέρα μου στην έντυπη δημοσιογραφία για να γίνω τηλεπαρουσιαστής. Συμπληρώνονταν επίσης μόλις λίγες εβδομάδες από τότε που η Βάσια, η γυναίκα μου, με είχε εγκαταλείψει προς άγνωστη κατεύθυνση με το νέο της αμόρε.

Η εκπομπή μου ήταν μια κλασική αντιγραφή των αντίστοιχων αμερικάνικων ток σόου· ήτοι επίσημο ντύσιμο, ανώδυνες συνεντεύξεις και στο στούντιο κοινό και μουσική μπάντα. Υποδυόμουν πειστικά τον ρόλο του χαλαρού οικοδεσπότη που επιπλέον ξέρει να αυτοσαρκάζεται. Το κατείχα το άθλημα, κατά τα κοινώς λεγόμενα στην πιάτσα, και έτσι τα πρώτα χρόνια της εκπομπής έπιανα καλά νούμερα τηλεθέασης. Τα νούμερα όμως είχαν πάρει την κάτω βόλτα πολύ καιρό πριν το άδοξο φινάλε, καθώς στο μεταξύ τα αντίπαλα κανάλια είχαν καθιερώσει παρόμοιες εκπομπές με νεότερους και πιο ευρηματικούς από εμένα παρουσιαστές. Σκοτώνουν τα άλογα όταν γεράσουν, εν ολίγοις, έστω και σε τηλεοπτική βερσιόν στην περίπτωση μου.

Δεν ξέρω αν το ίδιο ακριβώς μπορεί να ειπωθεί για την κατάρρευση του γάμου μου, μια και τα προβλήματα εκεί ήταν συσσωρευμένα. Και σε αυτή την περίπτωση όμως η γυναίκα μου με είχε εγκαταλείψει για ένα αρ-

κετά νεότερό μου – αλλά και νεότερό της – αρσενικό. Το σίγουρο είναι πως τόσο στον γάμο μου όσο και στην εκπομπή μου έβλεπα για χρόνια τα σύννεφα να πυκνώνουν στον ορίζοντα. Αρνιόμουν όμως να δω την αλήθεια κατάματα. Να αντιμετωπίσω την κατάσταση και να αναλάβω τις ευθύνες μου. Είχα αφήσει τα πράγματα να κυλήσουν μέχρις ότου ήταν πολύ αργά για οποιαδήποτε αντίδραση, και μετά είχα μείνει να παρακολουθώ με ένα είδος μακάβριας απόλαυσης τη ζωή μου να χτυπάει σε τοίχο.

Βρέθηκα λοιπόν στο κατώφλι των πενήντα μου χρόνων απολυμένος, παρατημένος, ταπεινωμένος και μόνος, μα νιώθοντας, όλως παραδόξως, πιο ζωντανός από ποτέ. Πιο ζωντανός και ταυτόχρονα με την έντονη επιθυμία να τα αφήσω όλα πίσω και να κάνω μια νέα αρχή.

Παρά τη σπάταλη ζωή μου, είχα καταφέρει στις καλές εποχές να αποταμιεύσω ένα σεβαστό κομπόδεμα, που υπολόγιζα πως, αν περιόριζα τα έξοδά μου, θα μου έφτανε για να ζήσω μερικά χρόνια χωρίς να εργάζομαι. Ενώ θα μπορούσα λοιπόν να εκμεταλλευτώ τις γνωριμίες μου για να βρω μία ακόμη πιο ταπεινωτική δουλειά στο είδος της τηλεόρασης που είχα διαλέξει από χρόνια να υπηρετώ, αποφάσισα πως ήταν καιρός να δοκιμάσω τις δυνάμεις μου ως συγγραφέας.

Άλλωστε αυτό δεν επιθυμούμε όλοι κατά βάθος;

Αφού διακριθεί στον τομέα του ο καθένας, μετά να γράψει το μεγάλο μυθιστόρημα; Τώρα που το ξανασκέφτομαι, μπορεί και όχι. Εγώ πάντως σίγουρα το επιθυμούσα. Γυρόφερνα άλλωστε και μια συγκεκριμένη ιδέα εδώ και χρόνια στο μυαλό μου. Ένα χορταστικό αστυνομικό μυθιστόρημα που να διαδραματίζεται στη Νέα Υόρκη με ήρωα έναν σκληροτράχηλο μπάτσο. Τον Μαχόνει. Που ερευνώντας έναν φόνο να πέφτει στα πλοκάμια μιας γιγάντιας συνωμοσίας.

Μια και το είχα πάρει επιτέλους απόφαση να γράψω το μυθιστόρημα, ήθελα να οργανώσω το όλο εγχείρημα όπως του άρμοζε. Να απομονωθώ δηλαδή έναν ολόκληρο χειμώνα σε κάποιο νησί και παρέα με τους γλάρους να γράψω το βιβλίο μου. Το μόνο πρόβλημα ήταν πως δεν είχα αξιωθεί να αποκτήσω τόσα χρόνια εξοχικό και, καθώς είχα βρεθεί χωρίς δουλειά, ήταν πλέον κομματάκι δύσκολο να νοικιάσω τη βίλα των ονείρων μου.

Ως λύση ανάγκης, τηλεφώνησα σε έναν παλιό μου συμμαθητή που είχα μάθει πως είχε αγοράσει πρόσφατα εξοχικό στην Αίγινα. Εκείνος δέχτηκε με χαρά να μου νοικιάσει σε τιμή ευκαιρίας το σπίτι του για τον ερχόμενο χειμώνα, καθώς δεν σκόπευε ούτως ή άλλως να το χρησιμοποιεί συχνά εκτός από τους καλοκαιρινούς μήνες. Ο εξωτικός προορισμός θα έπρεπε να περιμένει, αυτή τη φορά θα συμβιβαζόμουν με την προσιτή Αίγινα.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

1

Δεν ξέρω πώς τα είχα καταφέρει, αλλά, παρά την εγγύτητα του νησιού με την Αθήνα, δεν το είχα επισκεφθεί ποτέ μέχρι τότε. Το διάστημα προτού εγκατασταθώ εκεί, αγόρασα και διάβασα έναν κατατοπιστικό ταξιδιωτικό οδηγό για την Αίγινα. Έτσι, καθώς το πλοίο της γραμμής πλησίαζε στο νησί και λίγο προτού φτάσει στο λιμάνι, αναγνώρισα με ευκολία, από τις φωτογραφίες του οδηγού, το ταπεινό σπίτι του Καζαντζάκη δίπλα στον φάρο. Σε αυτό το σπίτι ο μεγάλος συγγραφέας είχε γράψει πολλά από τα αριστουργήματά του. Καθισμένος στις άδειες από κόσμο πλαστικές καρέκλες του καταστρώματος – με εξαίρεση έναν παπά που κοιμόταν του καλού καιρού –, δεν κρατήθηκα από το να φαντασιωθώ τον εαυτό μου ως τον Καζαντζάκη του αστυνομικού μυθιστορήματος, ό,τι και αν αυτό μπορούσε να σημαίνει.

Η πρώτη εντύπωση ήταν σαφώς καλύτερη από τις όποιες προσδοκίες μου. Μπορεί η ανεξέλεγκτη δόμηση να αλλοιώνε το τοπίο της Αίγινας, αλλά η πρωτεύουσα της έδινε σίγουρα την αίσθηση πως είχες φτάσει σε νησί. Τα νεοκλασικά κτίρια, τα κότερα και τα καϊκια στο λιμάνι, καθώς και οι ιππήλατες άμαξες για τους τουρίστες δημιουργούσαν μια εικόνα γραφική, ίσως και λίγο ρετρό, που συνειρμικά μου έφερε στον νου σκηνές από καλοκαίρια των παιδικών μου χρόνων σε κοντινές λουτροπόλεις των Αθηνών: άνθρωποι κάθε ηλικίας, αλλά κυρίως οικογένειες, να συνωστίζονται τα πρωινά στις πολύβουες παραλίες και τα βράδια σε υπαίθρια αναψυκτήρια.

Βγήκα με το αυτοκίνητο από το πλοίο και, αφού διέσχισα τον παραλιακό δρόμο με τις καφετέριες, οδήγησα για ώρα ανάμεσα σε εξοχικά, αγροικίες και κτήματα με φιστικιές. Η πόλη της Αίγινας, όπως είχα ήδη αντιληφθεί από το πλοίο, έμοιαζε να μην τελειώνει ποτέ οριστικά, αλλά να επεκτείνεται αέναα, σαν αραιά χτισμένο προάστιο που δεν θα ησυχάσει παρά μόνο όταν καταλάβει ολόκληρο το νησί. Κάποια στιγμή, ωστόσο, τα κτίσματα, επιτέλους, αραίωσαν αισθητά ενώ ταυτόχρονα το τοπίο έγινε άνυδρο και ο δρόμος απότομα ανηφορικός, με συνεχείς στροφές. Η πλευρά του νησιού που έβλεπε στην Αθήνα ήταν σε μεγάλο βαθμό πευκόφυτη,

αυτή όμως η πλευρά ήταν πιο ξερή, θυμίζοντας περισσότερο Κυκλάδες, από άποψη βλάστησης τουλάχιστον.

Ζόρισα για λίγο ακόμη το αυτοκίνητό μου στις ανηφόρες και σύντομα έφτασα στο ορεινό χωριό που αποτελούσε τον προορισμό μου. Με έκπληξη διαπίστωσα πως δεν επρόκειτο για κάποιο μεγάλο χωριό αλλά για έναν οικισμό σχετικά κοντά στους πρόποδες της ψηλότερης βουνοκορφής του νησιού, κρυμμένο μάλιστα πίσω από έναν άλλο λόφο, έτσι που να μην αντικρίζει τη θάλασσα. Καμία σχέση δηλαδή με την ειδυλλιακή εικόνα του αιγαιοπελαγίτικου χωριού που είχα πλάσει με το μυαλό μου, όπου θα ατένιζα από το παράθυρο του σπιτιού τη φουρτουνιασμένη θάλασσα και θα εμπνεόμουν ταυτόχρονα για το βιβλίο μου.

Μια μεγάλη πινακίδα απαγόρευε αυστηρά την είσοδο τροχοφόρων στον οικισμό, και έτσι στάθμευσα σε μια αλάνα κοντά στα πρώτα σπίτια, που λειτουργούσε κατά τα φαινόμενα ως αυτοσχέδιο πάρκινγκ και όπου βρίσκονταν σταθμευμένα μερικά ακόμη αυτοκίνητα, υψηλού κυβισμού τα περισσότερα. Όταν βγήκα από το αυτοκίνητο και άρχισα να περπατάω σέρνοντας ξοπίσω τη βαλίτσα μου, το πρώτο κτίριο που αντίκρισα ήταν το πνευματικό κέντρο – αυτό είδα γραμμένο στην πρόσφής του. Έμοιαζε με παλιό δημοτικό σχολείο που θα 'χε αλλάξει χρήση προφανώς λόγω έλλειψης μαθητών.

Αναρωτήθηκα τι χρειαζόταν το πνευματικό κέντρο σε ένα τόσο μικρό χωριό.

Περιπλανήθηκα ψάχνοντας το σπίτι στα στενά καλντερίμια που οδηγούσαν συχνά σε αδιέξοδο. Τα χαμηλά οικήματα του χωριού, πέτρινα και κεραμοσκεπή στην πλειονότητά τους, ήταν ασφυκτικά χτισμένα το ένα δίπλα στο άλλο. Μερικά ερειπωμένα· κάποια κλειδαμπαρωμένα και με εμφανή τα σημάδια του χρόνου πάνω τους· τα περισσότερα ωστόσο ανακαινισμένα με καλαίσθητο τρόπο.

Αναγνώρισα τελικά το σπίτι από το σήμα κατατεθέν του, για το οποίο με είχε πληροφορήσει ο παλιός μου συμμαθητής: τα χαρακτηριστικά κίτρινα παραθυρόφυλλά του. Μια αίσθηση ασφυξίας με κατέκλυσε με το που ξεκλείδωσα και μπήκα μέσα. Η συγκεκριμένη κατοικία μπορεί να ήταν και αυτή ανακαινισμένη, αλλά ήταν πολύ μικρή, ένας ενιαίος χώρος το πολύ σαράντα τετραγωνικών και μόνο η τουαλέτα ως ξεχωριστό δωμάτιο. Στη μια πλευρά ήταν η κουζίνα και κολλημένος στην εξωτερική μεριά του πάγκου της ένας στενός καναπές με ένα χαμηλό τραπεζάκι, ενώ στην άλλη πλευρά βρίσκονταν ένα ημίδιπλο κρεβάτι και μια ντουλάπα για τα ρούχα. Μια φλοκάτη στο πάτωμα και μερικές γκραβούρες στους τοίχους με εικόνες από την Αίγινα περασμένων εποχών συμπλήρωναν το βουκολικό σκηνικό.